

2017, maart 19 - In Mechelen snijdt Contour Biënnale 8 met de visualisaties van 25 kunstenaars/collectieven het gewichtige onderwerp aan van rechtvaardigheid, op een manier die de bezoeker door een aaneengeschakelde reeks emoties tussen herkenning, verwondering en verontwaardiging leidt.

De impact van de diverse presentaties is door de organisatie nog eens op sublieme wijze versterkt door de locaties waar de verschillende segmenten van de tentoonstelling zijn ondergebracht. Zo worden we na de primaire ruimte van de Biënnale (een vroegere garage) op loopafstand getrakteerd op het dertiende eeuwse Schepenhuis, een voormalige meubelfabriek, een binnenhof met fraai aangelegde vormtuin, een (k)oude kelder maar ook de zolder van een eeuwenoud pand aan de Zoutwerf waar de tijd lijkt te zijn stilgezet. Tegelijk, prima passend in ons digitale tijdperk, is er ook voorzien in een online aanbod van video's die hedendaagse kwesties rond de identiteit belichten maar ook historisch onderzoek en activistische belangen.

"Terwijl de grenzen van het recht afbrokkelen onder invloed van een globale morele crisis, hanteert Contour Biënnale 8 een polyfone blik." Deze quote van curator Natasha Ginwala uit de inleiding bij het begeleidende gidsje verwoordt uitstekend de dringende noodzaak om in deze vluchtige maatschappij steeds weer even stil te blijven staan. Alleen door een andere bril/visie kunnen we een breder perspectief van de wereldproblematiek verkrijgen om bij te kunnen dragen aan een rechtvaardiger bestaan voor iedereen.

Recht, onrecht en met name hoe verschillend die begrippen in onze maatschappij worden gehanteerd en gecamoufleerd wordt op uiteenlopende manieren in de exposities gevisualiseerd. Soms uiterst schrijnend - zoals bij de in het groot nagebouwde gebedstrommel (*Ritu Sarin & Tenzing Sonam*) die temidden van de prachtige bewerkingen en rituele bel op een geïntegreerd beeldscherm found footage van zelfverbrandingen van Tibetaanse monniken vertoont. Of kil via het indrukwekkende muurlexicon (*Trevor Paglen*) met codenamen die allemaal terug te koppelen zijn aan begrippen en codes voor militaire projecten en netwerkspionage. Van *Rosella Biscotti* worden immense wandtapijten getoond die op intrigerende wijze een vertaling vormen van verhoudingen en relaties in gedeelde appartementen. Op een andere locatie (In Den Grooten Zalm) werden we gebiologeerd door een prachtige akoestisch/kinetische installatie waarvoor de mechanische boekdruktechniek als inspiratiebron voor *Pedro Gómez-Egaña* functioneerde. In het Schepenhuis is o.a. de kleine maar indrukwekkende sculptuur van

Ana Torfs

, de Story Generator te zien. Voor telkens twee mensen gezeten aan weerszijden van haar massief koperen 'Rolodex/Mutoscoop' zijn vijfhonderd jaar geschiedenis via beelden en tekstfragmenten via drukknop oproepbaar. En op elke locatie zijn er zo twee of meerdere kunstwerken te vinden, die vaak lijken verbonden met de plek zelf of er een extra dimensie bij winnen.

Met de mooie spreiding van het programma van installaties, schilderijen (*Madonna Staunton*) en natuurlijk vooral video en film - het is uiteindelijk de Biënnale van het bewegende beeld - is het team rond Natasha Ginwala er in geslaagd om telkens weer via verschillende invalshoeken en omgevingen te blijven prikkelen. Dat - gekoppeld aan de goed geformuleerde informatie en behulpzame suppoosten - maakt een bezoek aan dit festival ook voor een breed publiek zonder meer de moeite waard, waarbij het ook nog eens uitstekend vertoeven is in Mechelen zelf.

Meer informatie over de Biënnale is te vinden op de [website](#)

Beeld impressies van ons bezoek zijn in drie items te zien op de [Facebook pagina](#) van digEzine